

LIVET *paa* HEGNSGAARD

AF JEPPE AAKJÆR

JEPPE AAKJÆR-FILMEN

LIVET PAA HEGNSGAARD

Frit bearbejdet for film efter skuespillet med samme titel af *Svend Rindom* og *Fleming Lyngé*. Den musikalske ledelse ved *Emil Reesen*, der desuden har skrevet melodierne til »Kom mi' bette Kipkal« og »Ung Vise«, medens melodierne til »Jeg bærer med Smil min Byrde« og »Jens Vejmand« skyldes *Carl Nielsen* og melodien til »Havren« *Aksel Agerby*.

Iscenesættelse: **ARNE WEEL**

Optaget under medvirken af museumsinspektør **KAJ ULDALL**

Godkendt af Undervisningsministeriet, fru **NANNA AAKJÆR** og arkivar **SVEND AAKJÆR**

Desuden har medvirket:
KARL ANDERSSON som fotograf,
POUL BANG som tonemester og
JOHAN ANKERSTJERNE m. kopierne

Indspillet på **ASA** Kongens Lyngby

Produktion og eneret:

TEATRENES FILMS-KONTOR A/s

Wolle Rævsgaard, ejer af

»Hegnsgaard«	<i>Holger Reenberg</i>
Karen, hans kone	<i>Willy Bille</i>
Trine, deres datter	<i>Karin Nellemose</i>
Gamle Kræn Rævsgaard	<i>P. Andersen</i>
Visti Andersen	<i>Karl Heger</i>
Per Sørensen	<i>Axel Frische</i>
Ane, hans kone	<i>Sigrid Neiiendam</i>
Mads Villadsen, gårdejer	<i>Erik Henning-Jensen</i>
Nørholm, proprietær	<i>Carlo Wieth</i>
Esper Vovtrup, gårdejer	<i>Kai Paaske</i>
Søren Østergaard, gårdejer	<i>Sigurd Wantzin</i>
Bitte-Fip, en gammel pige	<i>Petrine Sonne</i>
Anders, forkarl	<i>Jacob Nielsen</i>
Søren, røgter	<i>Alfred Bagger</i>
Mette, pige	<i>Karen Marie Løwert</i>
Ræber, slagter	<i>Carl Lundbeck</i>
Kromanden	<i>Kai Holm</i>

LIVET PAA HEGNSGAARD

fortalt i få ord

I forspillet befinder vi os i tiden omkring århundredeskiftet. På »Hegnsgaard« i Salling er Wolle Rævsgaard mand. Han er gift med Karen, som af sin far blev tvunget til at tage den brutale og selvbevidste gårdejer, skønt hun elskede den fattige Per Sørensen, og de har en datter, Trine. Da Per Sørensen så sit livs håb glippe, giftede han sig med Ane, en hårdhjertet, ondsindet kvinde, der er uden forståelse for Pers interesse for det trykte ord. En aften tænder hun i sin arrigskab ild på deres lille hytte, som brænder ned til grunden, ligesom alle Pers elskede bøger bliver et rov for luerne. Kort tid efter hænger Ane sig, og Per helliger sig mere og mere i esssen for de våde varer. Men overalt på egnen er han alligevel velset på grund af sit ukuelige humør, måske lige med undtagelse af »Hegnsgaard«, hvis ejer endnu ikke har glemt, at det var Per, hans kone elskede . . .

Der svinder 15 år, og livet går stadig sin vante gang. Nu er

Trine en ung, køn pige, som elsker den unge karl på »Hegnsgaard«, Visti Andersen. Både Wolle Rævsgaard og Karen er meget imod dette og ser gerne Trine gift med den skinhellige gårdejer Mads Villadsen — Wolle, fordi Mads er rig og har hjulpet ham med adskillige penge i de vanskelige tider — Karen, fordi hun selv er blevet ivrig tilhænger af Indre Mission, hvis lære forkyndes tidligt og silde af Mads. I Per Sørensen har de unge en ivrig hjælper, men han kan jo kun udrette så lidt. Efter et voldsomt sammenstød mellem Wolle Rævsgaard og Visti forlader den unge, energiske mand »Hegnsgaard« for at lære mejeri, og nu må Per Sørensen være budbringer mellem de to elskende.

Der skal vælges ny bestyrer til mejeriet, og ved at benytte sin viden om et af bestyrelsesmedlemmernes erotiske udskjelser lykkes det Per Sørensen at få Visti valgt. Dette harmer Wolle i den grad, at han viser den nye bestyrer, der tilfældigvis indfinder sig på gården, ud i køkkenet — hvor han hører hjemme.

Såret i sit inderste forlader Visti gården og sværger aldrig at ville sætte sine ben der mere, før han bliver hentet med hest og vogn.

Wolle spiller en aften mejeriets penge op på kroen, og næste dag ser han ingen anden udvej til at klare sig fri af tugthuset end at lade Mads få Trine. I så tilfælde er han sikker på at denne mørke-mand vil låne ham det fornødne til at dække underslæbet med. Men først skrider Per Søvren ind og overbeviser Wolle om, at han handler urigtigt, og så tager den sundt tænkende og varmljertede proprietær Nørholm affære. Det lykkedes Per Søvren at overbevise Wolle om, at han kan redde sig, hvis han sender bud efter Visti, og lidt efter indfinder mejeribestyreren og Nørholm sig, hentet i »Hegnsgård«s stadskøretøj. Det kommer til en forståelse mellem Wolle og Visti, der lægger sine sammensparede penge på bordet, hvorefter Nørholm kautionerer for resten. Derefter kan Wolle ikke alene betale andelshaverne deres penge, men også udbetale Mads de penge, han forlængst har lånt, og rasende må den skinhellige forlade gården. Nu er der ikke mere noget, der lægger sig i vejen for, at Visti gifter sig med Trine, og samtidig overtager han den gamle »Hegnsgaard«, hvor han 15 år tidligere tjente som hjord-dreng. Og glad og tilfreds med sagnernes vending travler den elskelige Per Søvren ud over den lyngklædte hede . . .

LIVET PAA HEGNSGAARD

blev af Jeppe Aakjær påbegyndt den 11. april 1901 i café »Svanen« i Roskilde, men så først lyset på scenen den 29. september 1907, da Aarhus Teater havde urpremière på det. Der gik det 30 gange, og den 10. december samme år havde skuespillet premiére på Dagmar-teatret i København, hvor det opnåede 21 opførelser. Så blev stykket for provinserne solgt til dir Axel Jacobsen, som havde premiére på det i Skive den 14. januar, og som derefter spillede det ca. 150 gange landet over. Omtrent samtidig — den 24. januar 1908 — nåede det til opførelse på Odense Teater.

Endvidere er skuespillet spillet et utal af gange af dilettant-selskaber rundt om i landet, og i sæsonen 1917—18 blev det opført med stort held på »Det norske Teater« i Kristiania, det nuværende Oslo. Endelig har en af vore mest kendte oplæsere, Martin Sørensen, læst stykket op ca. 200 gange i samtlige danske forsamlingshuse.

På Gyldendal er »Livet paa Hegnsgaard« udkommet i adskillige oplag, og endvidere er 3. akt blevet trykt i »Wienske teaterblad »Der Merker« den 25. september 1910.

★ ★
★

